

гаше поради разстояніето, нито шумъ отъ говоръ или глъчка на живото население. Въ туй безмолвіе пълзеше по тръвата гущерътъ и шурецътъ са подаваше, а пустынюлюбиво едно птиче отъ време на време са чуваше и мълкваше. Тишината бѣше тамъ съвършена, но не като нощната тишина; въздухътъ бѣ еще пълень отъ прохладата и живота на деца, едва настъкомытъ поклащяхъ тръвата, а отвѣдъ рѣката бѣлото и игриво ереще ту късаше листове отъ шубъркытъ, ту скокомъ слѣзваше при рѣката за да угаси жедата си.

Умыслень стоеше Аппкидъ съ очи впиты на водытъ на Сарна, когато чу на близо леко кучешко лайне и същовременно единъ гласъ който думаше, «Мълчи, мой пріятелю, мълчи, стапкытъ на пѣтника не можтъ да повреджтъ господаря ти.»

Оглашенныйтъ позна гласа, и като си обърнж лицето видѣ таинственныя старецъ, когото срѣщаше въ събраніята на Назорянытъ.

Старецътъ бѣ сѣднжлъ на единъ голѣмъ камъкъ покрьтъ отъ мъхъ; до него лежеше жезъла и торбичката му а предъ краката му клекиа едно малко кученце съ дългы космы, другарь на страны и опасны пътуванія.

Видѣтъ на почтенныя старецъ подѣйствува цѣлбно на смутенныя духъ на оглашенный, който като пристѣпи попроси благословеніето му, и сѣднж близо до него.

— Гледамъ та събранъ на пѣтъ, отче мой, защо ны оставяшъ?

— Чедо, отговори старецътъ, малко дни животъ еще ми оставать на земята, и сѣкій день намаляватъ; докато не сж са еще низади сичкытъ обихождатъ отъ мѣсто на мѣсто да утѣшавамъ събранытъ во името то Господне и имъ възвѣствявамъ славата на сына на Вышнія, която са откри на мене меншія неговъ служитель.

— Казахъ ми че ты си видѣлъ лицето на Спасителя.

— Да, неговото лице ма въздигнж отъ смъртъта; Знай, младый учениче на истинната Вѣра, че азъ съмъ сжщія за когото са поменува въ Дѣяніята Апостолскы. Въ най прелестната Израилка страна живѣеше една довица смиренна духомъ и притиснжта отъ голѣма скърбъ; отъ връжкытъ които я привързахъ на живота бѣше ѝ останжла само едно чедо което обичаше съ меланхолическа страсть, защото въ него гледаше образа на умрѣлытъ му братья. Но и туй чедо ѝ умрѣ, и са строши жезъла, който служаше за подпорка на довицата и са исчерпа маслото на свѣтилника ѝ. Понесли бѣхъ вече мъртвеца на носило и погребалното шествіе бѣ стигнжло до градскытъ врата когато рыданіята мълкнжхъ, защото мнуваше отъ тамъ Сычътъ Божій. И сама майката присли себи си за да си спре съл-